

Kószeg Ferenc úr részére

Október 10-i számukban a 23. oldalon Salgótarjáni mesterdalnokok c. képük helyesbítését követtem a következő módon.

A Beszélő kérje Olvasói elnézését az ízléstelenségért Hornyák Tibortól valamint személyemről Dénes János ogy. képviselőtől.

Következő számában a Beszélő kérjen bocsánatot a Salgótarjáni mesterdalnokok „Hej, te bunkóska te drága” kísérőszövegű kegyeletéről közlés miatt. 131 ártatlan áldozatról kegyelettel emlékeztünk meg, a Himnusz éneklése közben rögzíti fotósuk a pillanatot.

Ha kért közlésük elmarad a botrányt okozó szerkesztésért perelni fogom a Beszélőt a közlemény segítségül hívásával.

Budapest, 1991. október 21.

Dénes János ogy. képviselő

BESZÉLŐ
Kószeg Ferenc úr részére

Ok. 10-i számukban a 23. oldalon Salgótarjáni mesterdalnokok c. képük helyesbítését követtem a következő módon.

A Beszélő kérje Olvasói elnézését az ízléstelenségért Hornyák Tibortól valamint személyemről Dénes János ogy. képviselőtől.

Következő számában a Beszélő kérjen bocsánatot a Salgótarjáni mesterdalnokok „Hej, te bunkóska te drága” kísérőszövegű kegyeletéről közlés miatt.

131 ártatlan áldozatról kegyelettel emlékeztünk meg, a Himnusz éneklése közben rögzíti fotósuk a pillanatot.

Ha kért közlésük elmarad a botrányt okozó szerkesztésért perelni fogom a Beszélőt a közlemény segítségül hívásával.

Budapest, 1991. október 21.

Dénes János
Ogy. képviselő

T. Dénes János!

Közöltük levelét, mert természetesen joga van rá, hogy az Önt érintő cikkünkkel vagy képünkkel kapcsolatban elmondja véleményét, kifejezze érzéseit.

A forradalom halottainak emlékét éppúgy tisztelőben tartjuk, mint Ön. Éppen e kegyelet tart vissza bennünket attól, hogy a tragikus sortűz színhelyén, néhány héttel a harmincötödik évforduló előtt olyan megemlékezésen vegyünk részt, amelyben a kegyelet napi politikai mondani- valójuk kifejezésével keveredik. Az MSZMP ízléstelensége – a salgótarjáni kongresszus – nem menti a másik fél ízléstelenségét. A gyilkosok tetemre hívása Magyarországon nem tartozik hozzá a gyászszertartásokhoz. Ez olyan vidéken szokás, ahol a jog szerepét a vérbosszú elve tölti be.

Tisztelettel:
Kószeg Ferenc

Tisztelt Szerkesztőség!

Bossányi Katalin: A vágy titokzatos tárgya (BESZÉLŐ, 42. szám)

Lapjuk 42. számában A vágy titokzatos tárgya címmel cikk jelent meg Bossányi Katalin tollából.

A szerző szerint Palotás János az MDF elnökségének tagja. Ezzel szemben Palotás János az MDF támogatásával indult a választásokon, de a pártba nem lépett be azóta sem, így természetesen annak elnökségi tagja sem lehet.

Köszönettel:
MDF-képviselőcsoport, Sajtóiroda

Nyílt levél az SZDSZ ügyvivőikhez

Kedves Ügyvivőink!

Egyetértek Hack Péter elemzésével és az azt megelőző Bujáki Attila által jegyzett előkomentárral is. (Kurír, október 8.) Hozzáteszem még, hogy ha tovább folytatódik az stílus, az a mód és az a szándék, amely többek között Eörsi István tollából is megnyilvánulni látszik a Népszabadság október 6-i számában Esemfuttatás Kistől Tölgyessy című írásában, úgy nemcsak hogy tovább fog fogyni a párt presztízse és tagsága, hanem el fog fogyni.

Mert mi a tét? Az, hogy az SZDSZ-ből gyarapodó tagságú és szavazóbázisú nagy párt lesz-e, vagy visszasorvad liberális értelmiségiek kisszámú elit csoportjává, akiknek ugyan lehet igazuk, csak hatásuk nem. Választást nyerni csak az előző alternatívával leszünk képesek. Ehhez lehet, hogy kicsit populistának, kicsit szociálisabbnak, kicsit nemzetiszínűbbnek, kicsit keresztiesnek és egy kicsit hangosabbnak kellene lennünk. Ám az is igaz, hogy józan ésszel senki nem hiheti a tagok közül sem, hogy e célhoz az egyetlen út Tölgyessy Péter pártelnökségén át vezet. Azt azonban igen, hogy bárki is lesz majdan az SZDSZ megválasztott elnöke, csak tisztességes választási kampány eredményeként lehet az. Olyan kampány során, amelybe nem fér bele a más jelölt – akárha önjelölt is az illető – lejáratása, eleve elutasítása, hanem a jelöltek egyenlő esélyű, jó szándékú meg- és bemutatása, hogy ennek alapján felelősen választhassunk majd a közgyűlésen.

Kis János ehhez, és csak ehhez adott lehetőséget a múlt heti, hihetőleg nem pusztító, hanem tisztító tüzet elindító bejelentésében.

Utóirat a Beszélőhöz: Nem akarom zsarolni, fe-

nyezetni a lapot, nem is túrné és ne is tegye, mindig tudomásul vettem, ha nem közölte írásaimat – ezekből volt több –, ám ha eme levelemet nem hozza le, olybá veszem, mintha ügyvivőink és köz-elállói „torgyánosodni” akarnának, és hogy ehhez a Beszélő asszisztáljni óhaját, én pedig levonom ennek rám vonatkozó konzekvenciáit.

Mátészalka, 1991. október 8.

Tisztelettel:
Dömötör István
egy tag a végekről

Királyt megölni nem kell – félnetek...

Ha megölni nem kell, akkor a parancsnak megfelelően a király életben marad. Ha megölnének a következményektől nem kell félniük, akkor a királyra pusztulás vár. Így szól a történelmi legenda a messzi múltból, egy kétértelmű drámai üzenetről.

Szobrot dönteni sem kell – félnetek? Hát bizony nagyon nem mindegy, hogy a *kell* vagy a *félnetek* mögé kerül-e az a bizonyos vessző...

Belügyminiszterünk körlevélben fordult a polgármesterekhez, felkérte őket, tájékoztassák az érdeklődőket: szobrot dönteni, utcát átkeresztelni „önhatalmúlag” nem kell, nem is szabad. Félni kell viszont attól – írta –, hogy ilyesmire sor kerülhet. Kilátásba helyezte: a nem kívánatos jelképek időszerűnek látszó eltávolításához, az utcák és terek régi történelmi neveinek visszaállításához az önkormányzatokat minden támogatás megilleti. (Végre valami, amihez a kormány minden támogatást megad (a polgármestereknek).) A lényeg – írta a belügyminiszter –, hogy a képviselő-testületek az efféle ügyekben gondos előkészítés után döntsenek, „az európai kultúra hagyományainak megfelelően járjanak el”, nehogy az indulatok bárhol is elszabaduljanak, és a végrehajtást tömegdemonstrációkkal kapcsolják össze.

A Népszabadság október 10-i száma a negyedik oldalon ismertette a belügyminiszteri levél tartalmát. Értesüléseire támaszkodva megerősítette: indokoltnak látszik az aggodalom, hogy október 23-án esetleg disszonáns, az ország tekintélyének ártó erőszakos akciókra kerül sor. Ezt követően az átgondoltan, higgadt tervszerűséggel szerkesztett szocialista napilap szerkesztősége meglepő módon „itt a szobor, hol a szobor” játékba kezdett. Célszerűnek tartott felsorolni, nevén nevezni néhány emlékművet, melyet – úgymond – szélsőjobboldali csoportok kiszemelték, így ezeket a ledöntés, a megsemmisítés veszélye fenyegeti. (Még jó, hogy a hozzájuk vezető útvonal kijelölését mellőzte.)

S ami még ezek után is teljességgel érthetetlen: a lap egyidejűleg nagyméretű képet közölt Károlyi Mihálynak a Parlament közelében álló szobráról.

Nem tudom, kitől eredt a Népszabadságnál ez az ízetlen – hogy ne mondjam, ízléstelen – ötlet, azt sem tudom, mi a Beszélő szerkesztőinek véleménye a Magyar Köztársaság egykori földosztó elnökéről. Egy bizonyos: eseményekben gazdag élete során Károlyi követett el hibákat, tévedett is (ki nem?), de a haza és a nép iránti, tettekkel (nem üres, tartalmatlan jelszavak puffogatással) bizonyított hűségét, szeretetét és áldozatkészségét, tiszta emberségét és bátorságát aligha vonhatja bárki kétségbe, aki – belügyminiszterünk szavai-val élve – „az európai kultúra hagyományainak megfelelően” gondolkodik.

Komáromi V. Ferenc